Ч. 211. Четвер 1 жовтня (18 вересня) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостватх на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Обструкция в ческім соймі. — Угорска виборча реформа. — Справа Марокка.

Вчера рано п. Президент мінїстрів бар. Бек відбув довшу конференцию з міністром ческим Прашком, котрий вказав на досить неприхильний настрій супротив нїмецких жадань, особливо пригадав, що нїмецкі посли згодили ся на дневний порядок соймових нарад і против него не протестували. Чехи тепер не мають причини стреміти до зміни дневного порядку. — Дальше відбув бар. Бек конференцию з мінїстром торговлї Фідлером і з маршалком ческого сойму кн. Лобковицом. З тих конференций виходить, що згода між Чехами і Нїмцями може бути осягнена лише при обосторонних уступках. По полудни о год. 3 відбула ся довго відкладана рада мінїстрів. Склали на нїй справоздане пп. мінїстри Прашек, Праде і Фідлер о положеню в Чехах, порушано також події в Люблянї і кілька инших справ. Позаяк переговори в справі ческого сойму будуть ведені дальше, рада мінїстрів — як зачувати — не ухвалила нїяких дальше ідучих постанов.

Як надіють ся у Відни, обструкция на нинїшнім засїданю ческого сойму знов вибухне, однако правительство не тратить надії, що єму удасть ся забезпечити нормальну працю в сегорічній сесиї ческого сойму. Поки що бар. Бек не удає ся до Праги.

Маршалок ческого сойму кн. Лобковиц на початку нинїшного засїданя має зложити заяву, іменно має сказати, що толкував реґулямін після найлїпшого свого розуміня і не мав зовсїм наміру обиджувати нїмецких послів.

Мадярский социялїстичний дневник „Nepszava“ оповістив видобутий з тайного жерела начерк виборчої реформи з 24 с. м. Оперта она на плюральности, а в части на посередних виборах. Всї найменше 24 лїтні мужчини в краю мають виборче право, але неграмотні мають посередне, бо кождих 10 неграмотних вибирають 1 виборця. Управнених до вибору неграмотних єсть загалом 1,270.000, безпосереднє право одержить 2,618.000, а між тими суть виборцї з одним, двома і трома голосами. Ті, що уміють читати і писати, одержать 1 голос (всїх є около 1,534.000). Два голоси одержать ті, що скінчили низшу середну школу, і такі, що уміють читати і писати, та платять найменше 20 кор. безпосередних податків або найменше мають одного стало занятого мужчину, або уміють читати і писати і бодай 5 лїт служать у одного хлїбодавця, мають найменше 32 роки, вислужили при войску і мають бодай двоє дїтий, таких виборців єсть около 866.267. Три голоси одержать ті, що скінчили середню школу, або уміють читати і писати та платять найменше 100 кор. податку. Всїх таких виборців єсть около 217.721. Загальна сума всїх виборців виносить около 4 мілїони. З того припадає на Мадярів 61·8%, на Нїмців 15·2%, на Словаків 10·3%, на Румунів 7·4%, на Сербів 2·4%, на Хорватів 1·1%, на Русинів 0·5%. Робітники одержать 34·9% голосів. Робітники становлять 34·1% населеня і мали доси 3·9%, на основі начерку крім того 33·2%, а тепер дістали би 36·9%. „Budapest. Korresp.“ помістила оповіщене, що статистичний центральний уряд давав правительству в цїлях виборчої реформи викази, з котрих оден попав неправно в редакцию „Napszav-и“ і на тій основі она оповістила таку статю.

По довгих дипльоматичних переговорах сходить поволи марокканьска справа на шлях мирної розвязки. Побіда Муляя Гафіда над братом, Абдулем Азісом, порішила відразу долю того манекіна в француских руках, але не

---

37)

РУКФІЛЬДСКА ТАЙНА.

З анґлійского — Томи Кобба.

(Конець).

Доходила вже перша година — розповідав Ферфорд дальше — коли Вірет вийшов задними дверми із своєї ляболяториї і за кілька хвиль зайшов на кладовище. На улици і в селї панувала глубока тишина. Певний того, що єго нїхто не видить, здоймив Вірет дві дошки з гробниці і з витягачем шруб в руці вліз до середини. Витягнути шруби прийшло сї єму легко, але вже труднїйше було здоймити віко. У вузкім місци не можна було рушити ся і Вірет не міг виконати тої роботи; він длятого виліз знов на гору, держав свій знаряд в правій руці, положив ся як довгий на одну з дошок, нахилив ся, о скілько лиш міг, над беріг гробу, витягнув руку глубоко в долину, вхопив за ріг віка і відхилив єго якраз на стілько, щоби відкрити лице помершої, як зачув кроки поза собою, а коли оглянув ся, побачив твого тата перед собою. Вірет пустив віко і схопив ся. Оба мужчини станули напротив себе, розділені лиш вузким місцем отвертого гробу. Дервент крикнув (мати вчула єго крик), перескочив через гріб, вхопив Вірета за горло і то так сильно, що за малу хвильку був би Вірета, — як сей казав, — задушив, коли би той не став був боронити ся. Видячи вже смерть перед собою, замахнув ся він в самообороні правою рукою, в котрій держав знаряд, котрим отвирав домовину, і вдарив Дервента з цїлої сили в чоло.

Фльоренсия розплакала ся і припала до груди Овена. — А щож зробив він з тїлом матери? — спитала она крізь сльози. — Ах, Овене! Чи моглаж я коли небудь собі подумати, що тота тайна так страшно виснить ся?

Ферфорд старав ся успокоїти розплакану дївчину на стілько, що она могла вислухати до кінця єго оповіданя.

Коли стала ся тота страшна подія — говорив він дальше — розважив собі Вірет своє положенє. Коли би був єму удав ся перший єго намір, був би він лишив гробницю в первістнім станї а забрав би був лиш маленький кусник шкіри. Тепер же лежав труп перед ним, бо вже на перший погляд міг Вірет пізнати, що твій тато перестав жити. Кість лобова була розбита а вістре вбило ся аж в мозок. Пан Дервент хоч був менший від своєї жінки, важив однак два рази тілько, бо довга недуга виницила була її тїло і она стратила половину на вазї.

То все розважив собі Вірет в одній хвили; годї було час тратити, лиш скоре дїланє могло єго ще виратувати. Він нахилив ся ще раз над гріб, здоймив віко з домовини, вийняв тїло твоєї матери а на її місце положив твого неживого батька, закрив гробницю дошками і поскладав навіть вінцї, так, як они перед тим лежали. Остала ся ще була найнебезпечнїйша робота: занести трупа до свого дому. Як би єго був хто побачив, був би він пропав. Стало ся случайно, що Вірета з єго тягаром не стрітила нїяка жива душа. Тих пять мінут, які він мусів іти зі своїм білим тягаром на руках, видавали ся єму безконечно довгими. Коли же зайшов до ляболяториї, почув ся вже безпечним — бо прецї анї не прочував, що хтось був сьвідком єго вчинку.

— А тїло моєї бідної матери? — спитала Фльоренсия — щож він з ним зробив?

— Спалив єго в своїй ляболяториї — відповів Овен — а ку купку попелу, яка лишила ся, закопав в городї.

— Отже то той чоловік — відозвала ся Фльоренсия глубоко тронута — котрому я так богато завдячую, на котрого я споглядала з такою почестию як би єго донька, котрого любила і поважала, був убийником мого тата! Ах Овене, коли ти знав всю правду, чомуж ти лишив мене хоч би лиш одну годину довше в єго домі?

— Щож я мав робити, моя мила? Коли вже була постановлена моя подорож і моєї матери, то не позіставало менї нїчого до вибору. Я тодї не сьмів просити о твою руку а так само ще й тодї, коли вернув з Мольокаї — треба було, щоби аж минули місяцї і щоби показало ся, що я не заразив ся та не потребую вже побоювати ся якихсь укритих заразників. Як би я був тобі перед тим розкрив той лютий вчинок, то би була зараз втекла з „Лаврового двора“ і була бись станула сама одна в сьвітї без всякої опіки. На твого первого брата я не міг спустити ся; — поминувши вже то, що я сам не мав довіря до єго характеру, знав я

довела сама собою до приверненя нормальних відносин в Марокко, тому що новому султанови треба було ще добути признане европейских держав. Уділити того признаня приходило дуже важко особливо Франциї, що граючи ролю мандантки Европи, рада була при помочи Абдул Азіса розсісти ся в Марокко. Також і другі держави були не від того, щоби за ціну свого признаня вимогти на новім марокканьскім володари найбільші концесиї. Европейскі „опікуни“, міркуючи над тим, здержували ся довго з подачию своїх условин, поки хід подій в Марокко не приневолив Францию разом з Іспанією ясно сформуловати свої постуляти в спільній ноті, даючи нею підклад до дипльоматичної дискусиї. Французско-іспаньска нота заявляє готовість признати Мулея Гафіда на случай, як він сповнить поставлені єму условини, між якими найважнійшим єсть постулят що-до відшкодованя обох держав за страти, які они потерпіли через войскові експедициї до Марокка та через тамошні заворушеня, в яких погибли французскі і іспаньскі горожани.

Відповіди на ту ноту, особливо Німеччини, вижидано з великим напруженєм, бо німецке правительство не раз вже задокументувало, що оно має неаби який апетит на Марокко, куди свого часу вибирав ся з гостиною навіть сам Вільгельм II. Та сим разом зробило німецке правительство несподіванку, бо в своїй відповіди, яку вручило ві второк французскому послови при берлиньскім дворі, Камбонови, проявило велику поміркованість. Німеччина загалом апробує условини признаня Муляя Гафіда, але рівночасно застерігає ся против того, щоби екзекуция тих условин була так остра, аби Франциї й Іспанії, а специяльно Франциї віддавала якусь окрему власть над Мароккoм. Тому то німецке правительство домагає ся, щоби страти, які Франция потерпіла в Мррокко, не обчислювала она сама, але, щоби задля того утворено в Казаблянці мішану комісию, яка має уважати на те, щоби відшкодоване, котре прийде ся платити Марокку, не зруйновало єго фінансів. В слід за Німеччиною дала свою прихильну відповідь також і Італія, яка переповідаючи зміст іспаньско-французскої ноти, звертає увагу париского кабінету, щоби не вимагати, аби Муляй Гафід мав відразу сповнити всї условини, щоби не доводити єго до руїни. Ті відповіди будуть ще предметом дипльоматичних переговорів та — здаєть ся — доведуть на якийсь час до мирних відносин в Марокко, доки европейскі „миротворцї“ знов не найдуть якусь нагоду до „інтервенциї“. А що марокканьский терен дуже пригожий для всяких несподіванок, то видно між иншим з послїдних телєграфічних вісток про новий французско-німецкий спір в Казаблянці, де прийшло до конфлікту між французскими жандармами та функціонарами німецкого консуляту, які хотїли примістити переховуваних у себе Німців-дезертерів з леґії чужинців на корабель. Жандарми збігців арештували, виступивши притім остро против німецких урядників консулярних.

Новинки.

Львів, дня 30-го вересня 1908.

— **Іменованя.** Начальником стациї в Станиславові на місце спенсіонованого на власну просьбу інспектора п. Айзельта іменований дотеперішний інспектор і контрольор руху п. Штампер.

— **Докторати ветеринариї.** Найвисшим розпорядженєм з дня 5 с. м. надано академіям ветеринариї у Відни і у Львові право промованя докторів ветеринариї (doctores medicinae veterinariae).

— **Перенесене мощий польского гетмана Жулкевского** відбуло ся вчера у Жовкві при досить сприяючій погоді і при величезнім здвизі народа з великим торжеством. Серед ринку перед костелом виставлено височезний катафальк, на котрий вело 6 ступенїв а на верху була уставлена скляна домовина з мощами; на чотирох рогах стояли чотири пільони з горіючими урнами а по боках кілька рядів горіючих сьвічок. Почетну сторожу при домовині творило 6 Соколів. Довкола катафальку виднїли ся гербі родин Жулкевских, Даниловичів, Собеских, Гербуртів, гербі Польщі, Литви, руского воєводства і міста Жовкви. Під мурами костела був також уставлений польний вівтар, при котрім архіеп. Більчевский в сослуженю численного духовеньства правив службу Божу.

Около 11 год. розпочав ся похід Соколів і всїляких репрезентаций які приїхали на се торжество. Похід той збирав ся на широкім оболоню перед двірцем і звідси вирушив на ринок. При звуках труб і бубнів вирушив насамперед кінний „Сокіл“ під проводом п. Балабана, а за ним ішли опісля піші Соколи з ріжних міст Галичини, дальше репрезентация львівскої міскої ради, а опісля знов Соколи, дальше молодїж шкільна, ґімназиясти зі Львова, Ярослава, Золочева і т. д. За молодїжию поступали відтак репрезентациї всїляких товариств і міст. Серед вистрілів з моздірів і звуків дзвонів розпочало ся торжество промовою краєвого Маршалка ґр. Стан. Баденї'го. Відтак виголосив проповідь еп. Бандурский, дальше відчитав директор новооснованої в Жовкві ґімназиї п. Еляш письмо Сенкевича, а по нїм промавляли ще презес Кола польского пос. Ґломбіньский і презес союза польских „Соколів“ п. Фішер.

Наконець архіеп. Більчевский, в сослуженю еп. Бандурского і жовківского abbu (опата) Кунашевского відправив перед катафальком панахиду, по котрій чотирох Соколів здоймило домовину, знесли єї на долину і передали репрезентантам союза „Соколів, котрі занесли єї відтак до гробницї під костелом. До крипти війшло також духовеньство, маршалок краєвий, консерватор др. Чоловский і члени роду Жулкевских та радник Двору пан Шумляньский і тут зложено мощі гетмана до саркофаґу.

— **Тернопільский „Боян“ і „Громада“** уряджують в неділю дня 4 жовтня 1908 в сали „Міщаньского Братства“ в Тернополи концерт на спомин 60-лїтних роковин Кирило-Методиївского братства. Початок точно о год. 8 вечер. — По концерті відбудуть ся в сали „Рускої Бесїди“ вечерницї з танцями на дохід „Селяньского Бурси в Тернополи“. Стрій візитовий. Вступ від особи 2 К. Добровільні датки приймає ся з подякою.

— **Дурний думкою богатіє.** На сю народну приповідку будуть, здаєсь, могли покликати ся тепер всї ті, що надіяли ся на спадщину по гетмані Полуботку. В справі сїй доносить тепер ґазета „Утро“, що сими днями вернув до Харкова зі з'їзду претендентів до спадщини по гетьмані Полуботку, відбутого в Гомли, управитель адміністрацийного бюра адвокат Бобков-Басов. Як звістно, пущено з Петербурга чутку, що в однім з анґлійских банків знаходять ся міліони, які свого часу умістив там гетьман Полуботок. Се дало причину, що близші і дальші потомки Полуботка порозумівшись з собою, постановили вислати до Льондону чоловіка, котрий би там провірив на місци, як має ся діло з тими міліонами. Делеґатом тим був якийсь адвокат Пржевальский, котрий тепер вернув з Льондону і на з'їзді в Гомли зложив звіт зі своєї діяльности. Отже Бобков подає в ґазеті „Утро“ до відомости, що заходи адвоката Пржевальского не принесли ніякого успіху, бо в нїякім з льондоньских банків нема й слїду з якоїсь спадщини по Полуботку. Мимо того потомки гетьмана Полуботка не тратять надії і сподівають ся, що удасть ся їм відшукати спадщину.

— **Репертуар руского театру в Коломиї.** (Саля каси щадничої. Початок 7½ вечером. Абонамент на 6 вистав 12 К).

В четвер 1 жовтня „Романтичні“, славнозвістна комедия в 3 діях Ростанда.

— **Про незвичайно зухвалий рабунок** на зелїзници в Росиї, про котрий коротко доносила вчерашна телєґрама, довідуєсь берлиньский „Tageblatt“ що слїдує: Обрабоване поїзду

ще, що ти би не хотїла уважати Арнольда за свою підпору а остаточно старав ся берегти й Вірета так довго, як лиш можна, від викриття.

Менї жаль з цїлого серця того нещасного чоловіка; єго первістний плян не дасть ся, що правда, анї оправдати анї звинити, але аж до послїдної хвилї, навіть ще коли станув против твого тата, не мав він зовсїм наміру зробити єму щось злого. Коли же мимо того хоч і у власній обороні допустив ся так страшного вчинку, хотів він свому житю зробити конець добровільно; не зробив однак того лиш изза тебе. Він не стерпів нїколи того, щоби хоч би лиш якась тїнь підозріня впала на когось иншого. Переконаний о тім, що мусить колись настати хвиля, в котрій би він сам признав ся до вини, грав він ролю невинного чоловіка, за якого всї єго уважали. Він то був той, котрий зараз, скоро лиш тїло твого тата знайдено, завізвав адвоката Едвардса, щоби поробив судові кроки. О тебе, моя дорога Фльоренсиє, не бояв ся я нїколи, доки знав, що знаходиш ся під опікою Вірета. Може то й звучить мов би якась суперечність, але я все-таки був того кріпкого переконаня, що тобі в тих довгих місяцях, які ти перебувала в єго домі, не злетить і волос з голови. Він стеріг тебе щиро і вірно аж до тої хвилї, коли менї вільно було прийти по мою наречену — з рук приятеля маєш тепер перейти до рук свого мужа.

— Певно Овене, що ти добре зробив — сказала на то Фльоренсия, — але вже нїколи моя нога не переступить за поріг дому Вірета. — Він був добрий, дуже добрий для мене — додала она дрожачим голосом — він дав і тепер доказ того, виїхавши, заким я довідала ся тої страшної тайни; але він єсть і позістане убийником мого тата а єго дім повинен від тепер бути замкнений для мене.

— Але ти би все-таки не хотїла єго зрадити? — допитував ся Овен.

Фльоренсия на то аж зжахнула ся. — Нї, нї, то нї! Мовчати можу, але видіти єго не хочу нїколи — я би тої стрічи не видержала.

— Не бій ся — відповів Овен — до того не прийде. Вірет верне аж тоді до свого дому, коли я єму на то позволю. Я маю тут єго послїдний лист при собі — він признає ся в нїм, що сподівав ся, що я нїколи не верну до Анґлії. Хоч він і не заслугує на твою любов і твоє поважане, то все-таки уважав житє з тобою за найбільшу розкіш свого житя. Але він знав, що ти би по тім, що нинїшного дня довідаєш ся, уникала єго і длятого виїхав добровільно. Але все-таки він просить тебе, щоби ти уважала „Лавровий двір“ за свій власний, доки аж ми не повінчаємо ся. Аж тодї готов він вернути і в тихім укритю докінчити свій вік в тій пригноблюючій муцї совісти, від якої може єго увільнити хиба ще лиш одна смерть.

Овен мусїв ще довго договорювати Фльоренсиї і намавляти єї, заким она рішила ся піти назад до Віретового дому. В тиждень опісля покинула она Рукфільд а ті немногі люди, з якими она там сходила ся, дорікали їй за єї невдячність, якою она відплатила ся за добродїйства свого приятеля.

Крім обоїх заручених, доктора Вірета і панї Ферфорд на Мольокаї не знав нїхто про тайну, яка ще й пізнїйше як і перед тим покривала судьбу родичів Фльоренсиї. Інспектор Гольт не любив, щоби єму сеї справи нагадувати.

Ферфорд вступив знов на ту дорогу житя, яку перед шести роками покинув був з синівскої любови, жертвуючись для матери. Більше як від десяти лїт єсть вже Фльоренсия єго женою і поволи щезає тїнь жалю з єї душі; але серед того сонячного блеску єї нового житя стає иноді перед нею постать доктора Вірета. Хоч она й не може простити єму єго злочину, то все-таки сльози стають їй в очах і жаль тисне єї серце, коли спогадає собі того самотника в Рукфільді.

зелізничого на стациї Бездани 650 кільометрів від Петербурга нагадує оповіданя про пригоди на американьских степах. Наочні сьвідки так розповідають:

Розбишаки вибрали з великою проворностию малу самотну стацию Бездани, на котрій поїзд мав станути о півночи. На стациї дожидало поїзду яких трийцять здоровенних хлопів, з котрих кождий мав по кілька револьверів. Заким ще поїзд заїхав на стацию, розбишаки застрілили жандарма стацийного а всіх урядників стацийних позамикали в їх компатах; відтак знищили телеґрафічні апарати, розбили телефон і поперетинали дроти та обсадили сиґналові прилади, так, що надходячому з Петербурга поїздови подавали сиґнали зовсім правильно, як подають фахові люди. Скоро лиш поїзд станув на двірци і старший кондуктор і два вояки, котрі їхали в поїзді для більшої безпечности, зіскочили з поїзду, роздали ся вистріли з револьверів і розбишаки зачали кидати бомбами. Небавком видко було, як розбишаки вели повязаних кондуктора від воза пакункового і кількох урядників почтових до будинку стацийного і тут замкнули їх в ждальни. Тимчасом зажадали від урядника, котрий мав під собою посилки грошеві, щоби їм видав всі грошеві листи після того спису, який знаходив ся у них в руках. Видко з того, що розбишаки були дуже добре о тім поінформовані, кілько гроший знаходить ся в поїзді, і що очевидно їх спільниками мусіли бути якісь урядники почтові і зелізничі. Щоби змусити урядника до виданя гроший, загрозили єму револьвером. З вояків, ескортуючих поїзд, лежало трох тяжко ранених на земли. Розбишаки забрали відтак 40 тисячів рублів зелізничих гроший а крім того 200.000 рублів приватних гроший.

Ціла робота розбишацка тревала три чверти години. Як тепер доносять з Петербурга, тайна поліция российска знала о тім нападі вже наперед і повідомила ще завчасу управу зелізниці, але тота легковажила собі то остережене. Кажуть, що вже удало ся вислідити кількох розбишаків а поліция має надію, що їй удасть ся дістати в свої руки цілу ватагу, розуміє ся тоді, коли злочинці не виїхали вже давно за границю.

— **В справі недільних подій** (демонстрация социялістів за загальним правом голосованя до сойму і бійка при тій нагоді з поліциєю послідної неділї) надіслав радник Двору п. Станислав Зімни, котрий в сій справі веде доходженя, слідуючий зазив: Делеґований Ц. Ексц. п. Намістником до переведеня доходженя в справі подій, які стали ся 27 с. м. в неділю на ул. Браєрівській і ствердженя евентуальної одвічальности орґанів поліцийних, взиваю всіх, котрі поступованем тих орґанів а особенно тих, котрі мали потерпіти ушкодженя на тілї, щоби завтра або позавтру 1 або 2 жовтня в годинах урядових зголосили ся до мого бюра в ц. к. Намістництві для переслуханя а евентуально переведеня оглядин лікарских. Коли би хтось поміг прийти, нехай подасть свою адресу. — Ц. к. радник Двору Зімни.

Всячина
для науки і забави.

— **Найтяжша жінка на сьвіті.** Сими днями померла в Бельґії найтяжша жінка на сьвіті Еліза Мария Ґері (Gheury) родом з Лякен коло Брукселї. Покійниця важила не менше лиш 429 фунтів і ще перед кількома недїлями показувала ся за гроші в Брукселї яко не видане доси чудо сьвіта під назвою „бабакольос“ (femme-colosse). Звідтам пішла она за своїм „директором“ до малої місцевости Герентгальс і тут померла скоропостижно на удар серця. „Бабу-кольос“ поховано при участи цілого населеня згаданої місцевости. Ґробар мусів копати для неї величезний гріб а страшно тяжку домовину могло ледви дванайцять людий двигнути.

— **Пригода берлиньского поліцая.** В ночи з 31 липня на 1 серпня 1908 лежав в Берлині на лавці в одній з тамошних алей при улици якийсь чоловік і спав. Було якраз три чверти на дванайцяту. Недалеко від спячого стояв поліцай і видів єго, але не мав ще права зачепити єго. Мусів ждати аж до 12 год., бо в одну мінуту по дванайцятій зачинало обовязувати нове розпорядженє поліцийне, після котрого не вільно в Берлинї нікому лежати на публичній лавці і спати хоч би й в ночи. Наконець на всіх годинниках в місті вибила дванайцята година і поліцай пустив ся до спячого. Вже хотів єго рушити, але той як би на збитки рушив ся, сам спустив ноги з лавки і сів. Але поліцай дивить ся а той чоловік має замкнені очи, отже спить дальше а то не вільно. Тоді каже поліцай до него:

— Чого тут спите, вставайте!

— Таже я зовсім не сплю!

— Як то не спите! А чогож маєте очи замкнені?

— То вже моє діло!

— Прецї на лавках не вільно спати, то виразно заказано!

— Чи гадаєте, що я при тім крику, який робите, міг би спати —

— Отворіть зараз очи!

— Коли мені не хоче ся.

— Опір против власти. Ходіть зі мною на поліцию!

— Дуже добре. Будьте ласкаві і подайте мені руку!

— Не будьте безличні. Отворіть очи!

— Коли — не можу.

— Я вам зараз покажу, чи не можете.

— Та я слїпий катаринкар.

— **Справа реформи календаря** в Росиї тягне ся вже небавком яких десять літ, але не довела до нічого. Справою сею займає ся, як звістно, петербургска академія наук, котра вибрала до того окрему „календарну“ комісию. Тепер в тій комісиї, до котрої запрошено представників усіх відомств, не минаючи й синоду, виринули три погляди на реформу календаря. Одна частина членів комісиї за проводом представника синоду обстає за тим, щоб полишено й надальше старий юліяньский календар, бо мовляв, повстануть проти реформи побожні Росияни. Друга частина комісиї зауважує, що дуже незручно, коли й надальше будуть дві календарні системи; особливо се не зручно в Польщі, де мало не всї сьвята сьвяткують ся по обох календарях. Ся найбільша частина комісиї пристає на те, щоб заведено григорияньский календар, але з умовою, щоб католицтво поступило ся з своєю пасхалїєю. Як відомо, смерть Ісуса Христа настала тоді вже, як Він відсьвяткував Великдень; виходить, що сьвяткувати Великдень треба завсїгди після жидівских великодних сьвят, але на се не зважає католицка церква, а комісия хоче, щоб она зважала. Наконець третя, найменша частина членів комісиї вважає, що конче треба установити зовсім новий календарний стиль, один для всього сьвіта, а на се треба скликати міжнародний з'їзд. Зробити се мусить Росия, бо она, мовляв, найбільше інтересована в сій справі. Частина комісиї доказує свою думку тим, що григорияньский календар не на всьому сьвіті принятий, бо от Туреччина та Японія мають свій національний календарний стиль; так само мають окремі календарні системи азийскі народи. За такою реформою календаря обстає академік Саладілов, котрий написав про се основну розвідку.

Телеґрами.

Відень 30 вересня. Міністер др. Фідлер і Праде виїхали вчера вечером до Праги.

Букарешт 30 вересня. Аґентия румуньска заперечує непокоячу чутку, розпущену часописами о злім стані здоровля короля Кароля. (Розійшла ся була чутка, що румуньский король нездужає на рака в жолудку і що нема надії удержати єго при житю).

Пекін 30 вересня. В місцевости Коучо померло 500 людий на чуму.

Турин 30 вересня. Міністри Тіттоні і Ізвольский та амбасадор российский Муравев відїхали звідси до Дезіо. Нині оба міністри поїдуть до Раконїджі, де їх прийме король Віктор Емануель.

Софія 30 вересня. Поворот президента кабінету Малинова укріпив болгарске правительство в переконаню, що кн. Фердинанд похваляє вповні становище заняте болгарским правительством в справі зелізниці ориєнтальної.

Париж 30 вересня. Правительства іспаньске і французке займають ся уложенєм тексту спільної ноти до держав підписаних на договорі в Альґесірас в справі спільної ноти дипломатичної, яка має бути доручена Мулеєви Гафідови з жаданєм запоруки від него в заміну за признане єго державами султаном в Мароку.

Господарство, промисл і торговля.

Ціна збіжа у Львові.

дня 30 вересня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·—	до	10·20
Жито	8·30	до	8·50
Овес	6·40	до	6·60
Ячмінь пашний	6·50	до	6·80
Ячмінь броварний	7·50	до	8·50
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·—	до	10·50
Вика	—·—	до	—·—
Бобик	—·—	до	—·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	55·—	до	65·—
Конюшина біла	35·—	до	50·—
Конюшина шведска	65·—	до	75·—
Тимотка	—·—	до	—·—

РУСИНИ! Жадайте у всіх трафіках, торговлях і крамницях лише **ТУТОК і ПАПЕРЦІВ** з першої галицко-рускої фабрики **Евгена Білиньского в Збаражи.** З доходу сеї фабрики їде на будову церкви в Сїнаві 35 прц., на школи і бурси тов—а педаґ. 10 прц., а на вдови і сироти по сьвященниках 5 прц.

— **Книжки на премії,** польскі і рускі, апробовані Вис. ц. к. краєв. Радою шкільною, молитвенники народні по 50 с., 70 с. і 1 К. Хрестики і медалики та гарні образки доставляє Руске Товариство педаґоґічне у Львові. Замовляйте вчас або: 1) в Руск. Товаристві педаґоґічнім, Львів, ул. Сикстуска ч. 47; 2) або в Книгарни Наук. Тов. ім. Шевченка, Львів. ул. Театральна 1. або в склепі „Взаїмної помочи учит. в Коломиї — „Народний Дім“. — Книжки висилає ся лиш за надісланєм вперед гроший або за посліплатою.

— **РУСКІ ДИКТАТИ** для народних шкіл і до приватної науки. На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича у Львові. Ціна примірника 70 сотиків. „Диктати“ можна дістати майже у всіх книгарнях у Львові, в книгарнях в Бережанах, Коломиї, Перемишли, Н. Санчи, Станиславові, Тернополи і в Чернівцях, а також у автора, котрий висилає „Диктати“ під опаскою (5 сотиків). Рада шкільна краєва рішила зачислити повисшу книжку до книжок, що надають ся до бібліотек шкільних яко підручник для учителів народних шкіл.

За редакцию відповідає: **Адам Крахавецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

Хоче ся женити?

Уповажнені від много пань (межи иншими з нешлюб. дітьми, каліками і т. ин.) з маєтком від 5000 до 500.000 кор. до вишуканя відповідних кандидатів сопружества. Тілько панове (навіть без маєтку), котрі справу серйо трактують і котрим на скорім сопружестві не заходить перешкода, схотять писати до **Schlessinger, Berlin 18.**

БІЛЄТИ ІЗДИ

на всї зелїзниці

краєві і заграничні

продає

Аґенция зелїзниць держ. Ст. Соколовского,

Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Головна

Аґенция дневників і оголошень

у Львові

Пасаж Гавсмана число 9.

приймає

пренумерату на всї дневники

краєві і заграничні

по цїнах оригінальних.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

ул. Сикстуска 32

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутериї,

старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозуміне з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).